మీ అనారోగ్యమే మా మహాభాగ్యం

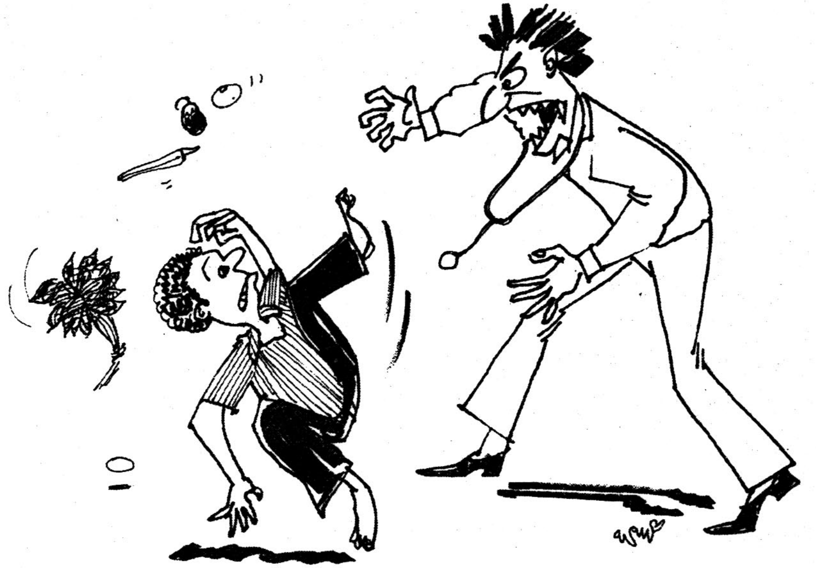

మా కాలనీ వాళ్ళు తరచుగా ఏదొక సందర్భంలో మీటింగులు పెట్టడం మామూలే అని మీకీపాటికి తెలిసే వుంటుంది. అందులోనూ శాయిరామ్ మళ్ళీ ఆర్గనైజింగ్ సెక్రెటరీ అయ్యాక పరిస్థితి మరింత విషమించింది. ఇంచుమించుగా ప్రతాదివారం మీటింగులు పెట్టేస్తున్నాడు. ఆ ఆదివారం మీటింగ్ కాలనీ వాసుల ఆరోగ్యం గురించి అని ముందే అందరికీ తెలియజేశాడు.

తొమ్మిదింటికల్లా కాలనీవాళ్ళు చాలా మంది మీటింగుకి హాజరయ్యారు. నేనూ అక్కడికి చేరుకునే సరికి శాయిరామ్ మైక్ దగ్గర నిలబడి స్పీచ్ దంచేస్తున్నాడు.

"... మొన్నటికి మొన్న మా రెండో అబ్బాయికి దగ్గుగా ఉందని డాక్టర్ దగ్గరకు తీసుకెళితే ఏదో టాబ్‌లెట్లు, టానిక్ రాసిచ్చి ముప్పై రూపాయలు ఫీజు తీసుకున్నాడు. ఆ మందులు వాడేసరికి వాడికి దగ్గుపోయి వాంతులు మొదలయినాయి. మళ్ళీ అదే డాక్టర్ దగ్గరకు తీసుకెళితే వాంతులు తగ్గటానకి మళ్ళీ టాబ్‌లెట్లు రాసిచ్చి ఫీజు ముప్పయ్ రూపాయలు తీసుకున్నాడు. దగ్గుకి వాడిన టాబ్‌లెట్స్ తాలూకు ప్రభావం వల్ల వాంతులవడం మామూలేనని డాక్టర్ శెలవిచ్చాడు. వాంతులకు మందులు వాడేసరికి – అవి తగ్గి అజీర్ణం మొదలయింది. అది ఆ వాంతుల తాలూకు మందుల ప్రభావమట!

మళ్ళీ కొత్త మందులూ, ముప్పయి రూపాయల ఫీజు!– ఇలా ఎంతకాలం డాక్టర్‌కి ముడుపులు చెల్లిస్తుండాలో అర్థంకాక ఆ విషయం అడిగితే "మీ అనారోగ్యమే మాకు మహాభాగ్యం" అన్నారాయన చిరునవ్వుతో! కనుక సోదరులారా! ఇప్పుడు మనందరం కలిసి ఈ సమస్యకు పరిష్కారం ఆలోచించడానికి ఇక్కడ సమావేశమయ్యాం. ఎందుకంటే ఈ సమస్య నా ఒక్కడిదీ కాదు. మన కాలనీలో అందరూ వందలకు వందలు ప్రతి నెలా డాక్టర్లకు సమర్పించుకుంటున్నాము. రోగాలతో ఓ బాధ– డాక్టర్‌ల ఫీజులతో మరో బాధగా ఉంది మనకు. ఈ విషయం మీద సోదర సోదరీమణులందరూ తమ తమ అభిప్రాయాలు తెలియజేస్తారని ఆశిస్తాను."

వెంటనే రాజేశ్వరమ్మ గారు ఆడాళ్ళ మధ్యలో నుంచి లేచి నిలబడింది.

"మీరు చెప్పింది నిజమే అన్నయ్యగారూ! మొన్నో డాక్టరు సచ్చినోడు మా చంటిదానికి టి.బి. ఉందని చెప్పి ఇంజక్షన్‌లు, టాబ్‌లెట్‌లు మొదలెట్టేశాడు. పదిహేను రోజుల్తరువాత దాని స్కూలులో డాక్టర్ ఆరోగ్యం శుభ్రంగా వుందని కార్డు పంపించాక అనుమానం వచ్చి వేరే డాక్టర్‌తో పరీక్ష చేయిస్తే టి.బి.లేదు, గాడిద గుడ్డూ లేదని చెప్పేశారు. అయితే అనవసరంగా టీ.బి. ఇంజెక్షన్‌లూ, టాబ్‌లెట్‌లూ వాడడం వలన మరేదో రోగం ముంచుకొచ్చిందని చెప్పి అది తగ్గటానికి ఇంకా ఏవో ఇంజెక్షన్‌లు రాసిచ్చారు. దీనికంతా కలిసి వెయ్యిరూపాయలు అప్పయింది! ఆ పాడు సచ్చినోడు అలా అబద్ధాలు చెప్పకుండా ఉంటే ఆ వెయ్యిపెట్టి గ్రైండర్ కొనుక్కునేదాన్ని" అందామె ఆవేశంగా.

అందరూ రాజేశ్వరమ్మ గారి చంటిదాని గురించి కొద్దిసేపు సానుభూతితో మాట్లాడుకున్నారు.

ఆ తరువాత కాలనీ కమిటీ మెంబర్ శంకర్రావ్ మైక్ ముందు నిలబడ్డాడు. ఆయన తాలూకు వైద్యనారాయణోహరి అనుభవం ఇలా రసవత్తరంగా సాగింది.

అది 1970వ సంవత్సరం. మా ఆవిడ విపరీతమయిన కడుపునొప్పితో బాధపడుతూంటే అర్థరాత్రి మా రైల్వే హాస్పిటల్లో లేడీ డాక్టర్ దగ్గరకు తీసుకెళ్ళాను.

"ఇది ఎపెండిసైటిస్! వెంటనే ఆపరేషన్ చేసెయ్యాలి–" అంటూ ఏదో కాగితం మీద రాసిచ్చి, అర్థరాత్రి తన నిద్ర పాడయినందుకు విసుక్కుని అర్జంటుగా మమ్మల్ని బయటకు పంపి తలుపేసుకుంది. మా ఆవిడను మర్నాడు పొద్దునే ప్రైవేట్ నర్సింగ్ హోమ్‌కి తీసుకెళ్ళి ఎపెండిసైటిస్ ఆపరేషన్ చేయమంటే వాళ్ళు గంటసేపు ఆపరేషన్ చేసి అది ఎపెండిసైటిస్ కాదనీ, అంచేత ఆపరేషన్ కౌన్సిల్ చేసేస్తున్నామనీ తేల్చారు.

ఆ నర్సింగ్‌హోమ్ ఇన్‌ఛార్జ్ నా మీద మండిపడింది.

"ఇది ఎపెండిసైటిస్ అని ఎవరు చెప్పారు. మీకు?"

"మా రైల్వే హాస్పిటల్‌లో డాక్టరండీ!"

"ఆవిడకేమయినా బుద్ధుందా?"

"ఉందనుకునే మా రైల్వేవాళ్ళు, మా రైల్వే హాస్పిటల్లో ఉద్యోగం ఇచ్చారండీ!"

"ఆవిడకు బుద్ధి లేదు అని నేను చెప్తున్నాను" అందావిడ కోపంగా.

"సరేనండీ!"

"అంతేగాదు- మీ రైల్వే డిపార్ట్‌మెంట్‌కి కూడా బుద్ధిలేదు-"

"ఆ సంగతి కూడా ఇప్పుడే తెలిసిందండీ!"

"ఉంటే కడుపునొప్పి అన్నంత మాత్రాన ఎపెండిసైటిస్ అని రాసేయరు."

"మా రైల్వేలో రాసేస్తారండీ" అన్నాను నిజం ఒప్పుకుంటూ.

"టు హెల్ విత్ యువర్ రైల్వే అండ్ టు హెల్ విత్ యువర్ లేడీ డాక్టర్."

"అలాగేనండి"

"అది ఎపెండిసైటిస్ అయితే మరి ఆవిడకి మీ రైల్వే హాస్పిటల్లోనే ఎందుకు ఆపరేషన్ చేయలేదు?"

"చేస్తాననే అందండి ఆవిడ- కానీ నేను ఒప్పుకోలేదు."

"ఎందుకని ఒప్పుకోలేదు?"

"ఆ ఆవిడ నేనూ ప్రేమించి పెళ్ళి చేసుకున్నామండి. పైగా ఇప్పటికీ ఎలాంటి తగవులుకానీ, విభేదాలుగానీ, కక్షలుగానీ మామధ్య లేవండీ! అంచేత ఇంకొంత కాలమయినా సుఖంగా సంసారం చేయాలన్న ఆశతో మా హాస్పిటల్లో ఆపరేషన్‌కి నేను అభ్యంతరం చెప్పి మీ ప్రైవేట్ నర్సింగ్ హోమ్‌కి తీసుకొచ్చానండీ."

"మరీ సంగతులన్నీ ముందే చెపితే, నేను మళ్ళీ పరీక్షించి అది అపెండిసైటిస్ ఆవునా! కాదా! అని తేల్చుకుని అప్పుడు ఆపరేషన్ ప్రారంభించే దానిని కదా!"

"మా లేడీ డాక్టరు..."

"టు హెల్ విత్ యువర్ లేడీ డాక్టర్...."

"ఆవిడక్కూడా ఏ రాష్ట్రందో తెలీదుగానీ ఓ యం.బి.బి.యస్. డిగ్రీ ఉంది. ఆవిడ చాలా రోజుల్నుంచీ రోగులకు మందులిస్తోంది కదా అని ఆలోచించి-"

"అ ఆ లు రానివాళ్ళు కూడా మనదేశంలో లక్షల మందికి మందులిస్తున్నారని పేపర్లలో చదవలేదూ?"

"చదివానండీ!"

"మరి మందులివ్వడం పెద్ద ఘనకార్యం అన్నట్లు మాట్లాడతారేమిటి?"

"ఇంతకూ మా ఆవిడకున్న జబ్బేమిటండీ! ఆ కడుపునొప్పి ఎందుకొచ్చిందంటారు?"

"అది అమీబియాసిస్-"

"అమీబియాసిస్సాండి!"

"అవును"

"అంటే ఏమిటండీ"

"మీరు ఏ డిపార్టుమెంటులో పని చేస్తున్నారు?"

"రైల్వేలో."

"అందుకే ఇలా మా టైమ్ వేస్ట్ చేస్తున్నారు. అమీబియాసిస్ అంటే ఏమిటో మీకు వివరంగా చెప్పాలంటే నాలుగ్గంటలు పడుతుంది. నాలుగ్గంటలు అంటే రెండు ఆపరేషన్లు. రెండు ఆపరేషన్లంటే రెండువేలరూపాయలు అర్థమయ్యిందా?"

"అయ్యిందండీ!"

"అయితే ఎనిమిదొందలు ఫీజు కట్టి ఈ మందులు కొని వాడండి."

"ఎనిమిదొందలు ఎందుకండీ? ఆపరేషన్ చెయ్యలేదుగా?"

"చెయ్యకపోయినా చేసినంత పనయింది కదా! పేషెంట్‌కి కంప్లీట్ రెస్ట్- పంచదార లేకుండా పాలు ఇవ్వండి. వారం రోజులు ఇంజెక్షన్లు- ఫీజివ్వండి. త్వరగా!"

ఫీజిచ్చి బయట పడ్డాను.

మందులన్నీ వాడినా కడుపునొప్పి తగ్గకపోయేసరికి డాక్టర్ని మార్చక తప్పలేదు. కొత్త డాక్టరు అన్ని రిపోర్ట్స్ చూసి, వివరాలు అడిగి తెలుసుకుని అరగంట సేపు ఆలోచించాడు. అతను ఆలోచిస్తున్న కొద్దీ నాకు భయం ఎక్కువయిపోసాగింది.

"రేపు రండి! చెప్తాను" అన్నాడు సీరియస్‌గా.

"అంటే - ఇదేం ప్రమాదకరమయినది కాదు గదా?" అనుమానంగా అడిగాను.

"ఆ విషయం కూడా రేపే తెలుస్తుంది."

"ఇప్పుడు చెప్పడం కుదరదా?"

"కుదరదు."

"ఎందుకని?"

"నిజం చెప్పమంటారా?"

నాకు చెమటలు పట్టేసినయ్. మా ఆవిడ మొఖం పాలిపోయింది. ఇద్దరకీ ఏడుపొక్కటే తక్కువ. తప్పకుండా అది ప్రాణాలు తీసే జబ్బే అయుంటుందనిపించింది.

"చెప్పండి, నిజం చెప్పేయండి. ఫరవాలేదు" అన్నాను వణుకుతూ.

"నేను ఎం.బి.బి.యస్. పరీక్షలన్నీ కేవలం డజను జబ్బులకు సంబంధించిన పాఠాలే చదివి పాసయ్యాను. ఆ జబ్బులే పరీక్షలో అడుగుతారని మా మావయ్య చెప్పాడు. ఆయన ఇదివరకు హెల్త్ మినిష్టర్‌లెండి. అందుకని మిగతా జబ్బులన్నీ వదిలేశాను. అంచేత ప్రస్తుతం ఆ డజను జబ్బుల్లో- ఇరుక్కున్న పేషెంట్ వస్తేనే వైద్యం చేయగలను. మిగతా జబ్బులయితే ఇంటికెళ్ళి రాత్రంతా గైడ్ చదివి ప్రొద్దున్న వైద్యం చేస్తాను. కనుక మీరు రూపొద్దున్న రండి. ప్రస్తుతానికి ఇదంతా చెప్పినందుకు పాతిక రూపాయల ఫీజివ్వండి చాలు" అన్నాడు. నేను పాతిక రూపాయలు అతని చేతిలో పెట్టి బ్రతుకుజీవుడా అని బయటపడ్డాను. మరో డాక్టర్ మా ఆవిడను పరీక్షించి, "ఖచ్చితంగా ఇది గాస్టిక్

ట్రబులే" అన్నాడు ధీమాగా.

"అంటే ఏమిటండీ?"

"అంటే సెప్టిక్ అల్సర్!' అంటే ఎసిడిటీ వల్ల అల్సర్ ఫారమ్ అవుతుందన్నమాట. అంటే వీటి వల్లే కడుపు మంటలు వగయిరా వస్తాయన్నమాట. అంటే అంతే. ఇంకేమిలేదు."

"మరి దీనికేం చేయాలంటారు?"

"ముప్పయ్‌రుపాయలు నాకు ఫీజు ఇవ్వాలి. ఇస్తే మందులు రాస్తాను."

"ఫీజు ఇస్తాన్లెండి- ఇవ్వకుండా పారిపోను గదా!"

"అలా అని జెప్పి- మీ రైల్వే డ్రైవర్ ఒకతను మందులు రాసేశాక ఫీజివ్వకుండా మందుల కాగితం తీసుకుని ఎక్స్‌ప్రెస్ లాగా పారిపోయాడు. అప్పటినుంచీ నేను రైల్వే వాళ్ళకు ఫీజు ముందు తీసుకుని తరువాత ట్రీట్‌మెంట్ చేస్తాను- ఏదీ ఫీజివ్వండి"

నేను ఫీజిచ్చాక అతను మందులు రాసిచ్చాడు.

"చూడమ్మా, నువ్వు పూర్తిగా విశ్రాంతి తీసుకోవాలి" అన్నాడు మా ఆవిడతో.

"అలాగేనండీ."

"సాధారణంగా నువ్వేం ఆలోచిస్తుంటావు?"

"అవీ- ఇవీ- ఆలోచిస్తుంటానండీ"

"అవీ- ఇవీ- అంటే ఏమిటి?"

"అంటే, ఇదివరకూ ఎక్కువగా కాలనీలో ఇరుగుపొరుగువాళ్ళు ఏమయినా కొత్త వస్తువులు గానీ, చీరెలుగానీ, కొంటే వాటి గురించి ఆలోచించేదాన్నండీ, కాని ప్రస్తుతం ఆ ఆలోచనలు పోయాయండీ."

"మరిప్పుడు ఏ విషయం ఎక్కువగా ఆలోచిస్తుంటారు."

"ఇప్పుడు మా అన్న గురించి ఆలోచిస్తూంటానండీ!"

"ఎందుకు మీ అన్న గురించి ఆలోచించటం?"

"పాపం మా అన్న రాత్రింబవళ్ళు శ్రమపడుతున్నాడు కదండీ! అందుకనీ చాలా ఆవేదనగా ఉంటుందండీ!"

"చూడమ్మా! మగాడన్నాక శ్రమపడక తప్పదు కదా! దాని గురించి ఎవరయినా ఆలోచిస్తుంటారా? ఇంతకీ మీ అన్నయ్య ఏమి పని చేస్తారు?"

"మన రాష్ట్రానికి ముఖ్యమంత్రి కదండీ! మీకు తెలీదూ!"

"అంటే నువ్వు మాట్లాడేది యన్.టి.ఆర్. గురించా?"

"అవునండీ! ఆయనే కదండీ! 'అన్న' అంటే?"

"చూడమ్మా ప్రస్తుతం నువ్వు ఏ ఆలోచనలు లేకుండా ప్రశాంతంగా గడపాలి. అప్పుడే అల్సర్ నయమవుతుంది."

"అన్న మా స్త్రీల మంచికోసం ఇంత పాటుపడుతూంటే ఆలోచించకుండా ఎలా వుండగలనండీ?"

"ఉండాలమ్మా! లేకపోతే అల్సర్ తప్పదు."

మా ఆవిడ అయిష్టంగానే అంగీకరించింది.

అల్సర్‌కి కొన్ని రోజులు ట్రీట్‌మెంట్ అయాక మరో కొత్త డాక్టర్‌ని చూడక తప్పలేదు.

ఆయన అంతవరకూ డాక్టర్లు రాసిన, చేసిన పనులన్నీ చదివాడు. ఎక్స్‌రేలు చూశాడు.

"అసలు ముందిది ఎపెండిసైటిస్ అని రాసిన లేడీ డాక్టర్‌కి బుద్ది లేదు" అన్నాడు. అన్నీ చదివాక.

"అవునండీ! ఆ విషయం రెండో డాక్టర్ చెప్పారు."

"నన్నడిగితే ఆ రెండో డాక్టర్‌కీ బుద్ధిలేదు."

"పోనీ మూడో డాక్టర్ కండీ?"

"మూడో డాక్టర్‌కి అంతకన్నా లేదు!"

"లేదాండీ?"

"ఏ మాత్రం లేదు– ఇలాంటి బుద్ది తక్కువ వాళ్ళ దగ్గరకెందుకెళ్ళారు మీరు?"

"బుద్ధిలేదన్న సంగతి వాళ్ళు చెప్పలేదు కదండీ ముందు – అందుకని."

"నన్నడిగితే అసలు మీకు బుద్ధిలేదంటాను"

నాక్కోపం వచ్చింది.

"మీక్కావాలంటే ఇంకో అయిదు రూపాయలు ఎక్కువ ఫీజు తీసుకోండి, అంతేగాని ఇలా తిట్టటానికి వీల్లేదు."

"లేకపోతే ఏమిటయ్యా మీ ఆవిడ ఆ కొత్త ఆవకాయ పచ్చడి పూటకి నాలుగు బద్దల చొప్పున వేసుకుని మింగుతుంటే కడుపు నొప్పి రాకేం చేస్తుంది. ఈ మాత్రానికే ఆపరేషనూ పాతిక రకాల మందులూ, ఇంజక్షన్లూ, అరడజను డాక్టర్లూ– ఏమిటీ నాన్సెన్స్? నా ఫీజిచ్చి ఇంక ఇంటికిఫోండి! మీ ఆవిడకు వారం రోజుల వరకు కేవలం మజ్జిగన్నం తినిపించండి. అంతే దెబ్బకు ఎగిరిపోతుంది. కడుపునొప్పి."

చివరకు ఆ విధంగా రెండువేల రూపాయల ఖర్చు తరువాత కేవలం మజ్జిగన్నంతో కడుపునొప్పి మాయమయిపోయింది. కనుక సోదర సోదరీమణులందరూ నా అనుభవాన్ని బట్టి ఆలోచిస్తే "మీ అనారోగ్యమే– మా మహాభాగ్యం" అనేది డాక్టర్ల పాలసీగా కనబడుతుందని ఇట్టే తెలిసిపోతుంది. ఇప్పుడు నా సలహా ఏమిటంటే, మన కాలనీ వాళ్ళందరం కలసి బాగా పేరు, అనుభవం, నైపుణ్యం వగైరాలన్నీ గల డాక్టర్‌ని మన కాలనీ కోసం మనమే ఏర్పాటు చేసుకుంటే అందరకీ బోలెడు ఫీజులు కట్టే పరిస్థితి తప్పడమేకాకుండా, సరయిన వ్యాధి నిర్ణయం, తగిన వైద్యం జరిగే అవకాశం ఉందని

మనవి చేస్తున్నాను" అంటూ ముగించాడతను. అందరూ ఆ సలహా అద్భుతంగా ఉందని తప్పట్లు కొట్టారు.

గోపాల్రావు లేచి నిలబడ్డాడు.

"ఏలాగూ యాభయి అయిదేళ్ళ స్కీములో చాలా మంది డాక్టర్లు రిటైర్ అయారు. కనుక వాళ్ళలో ఓ మాంచి డాక్టర్ని మన కాలనీ కోసం ప్రత్యేకంగా నియమిస్తే బాగుంటుంది."

"అవునవును" అన్నాడు రాజాచారి.

"మరి ఆ డాక్టర్ జీతం ఎవరిస్తారు!" రామచంద్రావు లేచి పొట్ట నిమురుకుంటూ అడిగాడు.

"ఎవరేమిటి? మనందరం. కాలనీలో ఇంటికి అయిదు రూపాయలు చొప్పున వసూలు చేస్తే డాక్టర్కి నెలకి పన్నెండొందల జీతం ఇవ్వవచ్చు."

ఆ సూచనకు అంతా హర్షధ్వానాలు చేశారు.

"నిజంగా ఆ గోపాల్రావుది చాలా తెలివిగల బుర్ర" అని ఒకావిడ గట్టిగానే అనడం వినిపించి గోపాల్రావు మరింత గర్వంగా అందరివేపూ మెరుస్తున్న కళ్ళతో చూడసాగాడు.

"నన్నడిగితే ఆ డబ్బు డాక్టర్కిచ్చే బదులు – ఇంకేదయినా ఉపయోగకరమయిన కార్యక్రమానికి ఖర్చు చేయడం మంచిది. అసలు మనదేశంలో డాక్టర్లే ఓ పెద్ద లగ్జరీ. దానికితోడు జీతాలు ఇవ్వడం కూడానా!" అన్నాడు రామచంద్రం.

అంతా రామచంద్రాన్ని అర్జంటుగా కూర్చోమని కేకలు వేశారు.

"నీకేం నాయనా! శనివారం నాడు కూడా వదలకుండా కోడికూర తింటావ్! తాతలు సంపాదించిన ఆస్తి వుంది. ఇక రోగమా, రొస్టా- డాక్టర్లతో పనేముంటుంది నీకు." అంది రాజేశ్వరి సాగదీస్తూ.

"సరే మీ ఇష్టం, తరువాత మీరే భోరున ఏడుస్తారు.?" అనేసి పొట్ట నిమురుకుంటూ కూర్చున్నాడు రామచంద్రం.

రెండు రోజులపాటు వెతికి వెతికి చివరకు రిటైరయిన చాకు లాంటి డాక్టర్ని నెలకి పన్నెండొందల జీతానికి మాట్లాడి తీసుకొచ్చారు జనార్ధనూ, శాయిరాం కలిసి. ఆయన కాలనీకి రావడమే అందరి ఆరోగ్యం చెక్ చేశాడు. ఆ తరువాత మీటింగ్ ప్రారంభమయింది.

"కాలనీ అంతా చూశాక నాకు చాలా లోపాలు కనిపించాయి. చదువుకున్న వారై ఉండికూడా ఎవ్వరూ నీళ్ళు కాచి తాగడం లేదు. మనిషికొచ్చే జబ్బులలో నూటికి తొంభయి ఎనిమిది కేవలం నీళ్ళు కాయకుండా తాగడం వల్లే వస్తాయి. కనుక రేపటి నుంచీ అందరూ నీళ్ళు కాచి తాగుతారని ఆశిస్తాను. నేను చిన్నప్పటి నుంచీ కాచిన నీళ్ళే తాగడం

అలవాటు చేసుకున్నాను. ఫలితం ఏమిటో తెలుసా? ఈ రోజు వరకూ నాకు జలుబు కూడా చేయలేదు.”

అంతా తప్పట్లు కొట్టారు.

మర్నాటి నుంచి నీళ్ళు కాచి తాగే కార్యక్రమం మొదలయింది. అయితే తాగేప్పుడు కొందరు కళ్లు మూసుకుని తాగితే కొంతమంది వాంతి కాకుండా పచ్చడి పక్కన పెట్టుకుని మరీ తాగుతున్నారు.

ఆ తరువాత వారం అందరికీ మెడికల్ చెకప్‌చేసే కార్యక్రమం జరిగింది.

మళ్ళీ సమావేశం ఏర్పాటు చేశాడు శాయిరాం.

డాక్టరు గారు మైక్ దగ్గరకొచ్చి ఉపన్యాసం ప్రారంభించారు.

“అందరినీ చెకప్ చేశాక నేను మీలో కొన్ని ఘోరమయిన లోపాలు కనుక్కున్నాను. మీలో చాలా మందికి ఆరోగ్యానికి సంబంధించిన చిన్న చిన్న విషయాలు కూడా తెలీదు. ఉదాహరణకి ఆహారపుటలవాట్లు. చాలా మంది పాలకూర తింటున్నారు. పాలకూర ఆరోగ్యానికి చాలా హానికరం. కిడ్నీలో రాళ్ళు ఏర్పడతాయి అది తింటే.”

ఆ మాటలతో అందరిలోనూ కలకలం బయలుదేరింది.

కొద్ది రోజుల క్రితమే మా కాలనీలో రమణారావు అనే అతని కిడ్నీలో రాళ్ళుం డడం వల్ల ఆపరేషన్ జరగడం, ప్రభుత్వ ఆసుపత్రి డాక్టర్లు రాళ్ళతోపాటు పొరబాటున కిడ్నీ కూడా తీసేయడం– అతను అర్జంటుగా పైకెళ్ళిపోవటం జరిగింది.

“అదేమిటి డాక్టరుగారూ, ఆకుకూరలు విరివిగా వాడాలని టీవీలో ఆవిడెవరో మరీమరీ చెప్పిందిగా” అంది జయప్రదాదేవి ఆందోళనగా.

“అవును రేడియోలో కూడా చెప్పారు.” అంది ప్రభావతి.

“ఆ చెత్త టీవీలు, రేడియోలు ఏమి చెప్పాయన్నది కాదు నాక్కావలసింది. నేను ఒక బాధ్యతాయుతమైన డాక్టర్‌గా చెప్పేదేమిటంటే మీరెవరూ పాలకూర తినకూడదు. అది చిన్నప్పటి నుంచి తినకపోబట్టే నేను ఎలాంటి కిడ్నీ రాళ్ళు లేకుండా ఆరోగ్యంగా ఉ న్నాను.”

అంతా నిశ్శబ్దం అయిపోయారు.

“అంతేకాదు, ప్రతివారూ రోజూ టమాటోలు వాడుతున్నట్లుగా కూడా నాకు తెలిసింది. అది కూడా గాల్ బ్లాడర్ ఆరోగ్యానికి అంత మంచిది కాదు, కనుక దాని వాడకం కూడా వెంటనే తగ్గించండి.”

ఈసారి హాహాకారాలు పెద్దఎత్తున చెలరేగాయి. అందరూ ప్రశ్నలు గుప్పిస్తున్నారు.

“నేను నమ్మను” అన్నాను గోపాల్రావు.

“ఈ విషయంమరి ఇంతవరకు ఏ డాక్టరూ చెప్పలేదేం?” అరిచాడు శ్రీనివాసరావ్.

“ష్” అరిచాడు డాక్టర్.

"అలా గట్టిగా అరవకండి. గట్టిగా అరవడం- అరుపులు వినడం కూడా మన ఆరోగ్యానికి మంచిది కాదు. ప్రతిమనిషికి యాభయి డెసిబుల్స్ కంటే ఎక్కువ శబ్దాలు చేరకూడదు. అంతకంటే ఎక్కువ డెసిబుల్స్ వింటే చెవులు పనిచేయవ్"

అంతా నిశ్శబ్దం.

శబ్దం చేయకుండా అంతా భయం భయంగా ఎవరి ఇళ్ళకు వాళ్ళు బయల్దేరారు. ఆ రోజు నుంచి పాలకూర- టమాటోలు కాలనీ కెదురుగ్గా ఉన్న కూరగాయల షాపుల్లో కనిపించడం మానేసినయ్.

వారం రోజులయినా గడవకముందే డాక్టర్ అత్యవసర సమావేశం ఏర్పాటు చేశారు ఓ సాయంత్రం.

బిక్కుబిక్కుమంటూ వెళ్ళారందరూ.

ఆయన చేతిలో ఏవో సైన్స్‌కి సంబందించి పుస్తకాలున్నయ్.

"మీరు నాకు పన్నెండువందల జీతం ఇస్తున్నప్పుడు- ఆ జీతం విలువకు సరిపడేంత సేవ మీకు చేయాలి. తప్పదు. అందుకే అన్ని సైన్స్ పిరియాడికల్స్ ఫాలో అవుతున్నాను. ఈ మధ్యనే వెలికి తీయబడ్డ కొన్ని నిజాలు తెలుసుకోండి.

వంకాయలు ఎక్కువగా తింటే అస్తమా వస్తుంది.

నూనెలో వేయించిన పదార్థాలు ఎక్కువగా తింటే కేన్సర్ వస్తుంది.

ఉప్పూ, కారం పులుపూ ఎక్కువగా తింటే అల్సర్ వస్తుంది. లేదా బి.పి. వస్తుంది.

కనుక ఈ రోజు నుంచీ అందరూ ఈ నియమాలు పాటించి కాన్సర్ నుంచి రక్షణ పొందుతారని ఆశిస్తాను. నేను ఇవన్నీ చిన్నప్పటినుంచి ఫాలో అవబట్టే ఇంతవరకు ఎలాంటి అల్సర్లూ, కేన్సరూ లేకుండా సుఖంగా ఉన్నాను-"

సమావేశం ముగిసింది.

అందరూ బరువెక్కిన హృదయాలతో ఇళ్ళు చేరుకున్నారు.

ఆ తరువాత రెండు వారాల పాటు డాక్టర్ గారు అందరిళ్ళకూ లేటెస్టు మెడికల్ బులెటిన్స్ పంపించసాగారు.

1. ఉల్లిపాయలు వాడడం వల్ల గుండె జబ్బులు వచ్చును.
2. బీరకాలయు తినడం వల్ల లో బ్లడ్‌ప్రెషర్ వచ్చును.
3. మాంసం తినడం వల్ల పక్షవాతం మరియు గుండెపోటు తప్పదు.
4. కోడిగుడ్లు , గడ్డపెరుగు తినడం వల్ల హార్ట్ ఎటాక్ కేరింతలు కొడుతూ వస్తుంది.
5. దుంపకూరలు లివర్‌కి సంబంధించిన వ్యాధుల్ని ప్రోత్సహించును.

ఆ తరువాత రెండు వారాలు కాలనీ అంతా గగ్గోలెత్తిపోయింది. అందర కూరలు పూర్తిగా వాడడం మానేశారు. ఏ కూర వండినా ఎవరొకళ్ళు ఏదొక జబ్బు పేరు చెప్పడంతో కెవ్వున కేకవేసి కూర బయటపడేయటం జరుగుతోంది. కొంతమంది కేవలం

పాలు త్రాగి బ్రతుకుతున్నారు. ఇంకొంతమంది. ఉప్పుకారం లేను పప్పు మాత్రమే వాడసాగారు.

పిల్లలందరూ తినుబండారాల కోసం ఏడుపులు, పెడబొబ్బలు, భార్యా భర్తలు ఊరికూరికే దెబ్బలాటలు- నానా రభసగాను తయారయింది.

ఈ ఆరోగ్య నిబంధనలేమీ పట్టించుకోకుండా అన్ని కూరగాయలు - అన్ని రకాల నాన్ వెజిటేరియన్ పదార్థాలు - శుభ్రంగా తిని సుఖంగా తిరుగుతోన్న జీవి ఒక్కడే కనబడ్డాడు నాకు. అతడు బగారా బైగన్ వెంకట్రావ్.

ఈ పరిస్థితి చాలా దారుణంగా కలనిపించింది నాకు. గోపాల్రావ్, నేనూ కాలనీ, ప్రెసిడెంట్, శాయిరామ్ కలిసి డాక్టరు గారిని కలుసుకుని మా బాధలన్నీ వివరించి ఆయన విధించిన నిబంధనలు పునఃపరిశీలించమని కోరాము.

"నోనోనో- నాటెటాల్! ఆరోగ్య సూత్రాలన్నాక అమలుపరచడం కష్టంగానే ఉంటాయ్! నన్ను చూడండి ఆరోగ్య సూత్రాలు పాటించడం వల్లే యాభై అయి   దేళ ్ళ ఎలాంటి రోగం, ఆఖరికి జలుబుకూడా లేకుండా గడపగలిగాను. అంతే గాదు, మరో యాభై ఏళ్ళు కూడా ఇలాగే ఆరోగ్యంగా గడిపేయగలను. మీకు నాలాంటి   ఉ క్కు ఆరోగ్యం కావాలో లేక ఈ రోగాలను కలిగించే ఆహార పదార్థాలు కావాలో - ఎన్నుకోండి" అన్నాడాయన.

చేసేది లేక తిరిగి వచ్చాము.

మర్నాడు ప్రొద్దునే శాయిరామ్ న్యూస్ పేపర్ పట్టుకుని పరుగుతో వచ్చాడు హడావుడిగా.

"చూశారా! పేపర్లో ఏం రాశారో! అమెరికాలో ఈ మధ్య వంద మందికి కోడిగుడ్లు, గడ్డ పెరుగు రోజూ తినిపించారట- మిగతా సగం మందికీ ఆ మూడు నెలలూ అవి అందుబాటులో లేకుండా చేశారట! తరువాత అందరినీ పరీక్షిస్తే ఏం తేలిందో తెలుసా? రోజూ గుడ్లూ, గడ్డ పెరుగు తిన్నవాళ్ళు, వాటిని ఏమాత్రం తినని వాళ్ళకంటే ఎక్కువ ఆరోగ్యంగా ఉన్నారంట! వారి గుండె ఏ బాదరబందీ లేకుండా పెండ్యులమ్ లాగా స్టడీగా కొట్టుకుంటోందంట-"

ఆ వార్త విని కొంతమంది హాపీగా ఫీలయ్యారు.

అందరం డైలమాలో పడి డిస్కస్ చేసుకోవడం మొదలుపెట్టాం-

అందరం ఇంకా తర్జనభర్జనలు పడుతూండగానే డాక్టర్ వచ్చేశాడు.

మా గొడవంతా విని చిరునవ్వుతో ఇంకో జర్నల్ తీసి చూపించాడు.

అందులోని ఒక ఆర్టిల్ తనే చదివి వినిపించాడు.

జర్మనీలో రెండు చుంచు ఎలుకల మీద చేసిన ఎక్స్‌పెరిమెంట్‌లో గుడ్డూ, పెరుగూ ఇతర కొవ్వుపదార్థాలు తిన్న చుంచుకి హార్ట్ ఎటాక్ వచ్చిందట! తినని ఎలుక హాపీగా

కేరింతలు కొడుతూ తిరుగుతోందిట!

అందరూ మళ్ళీ నిరుత్సాహపడిపోయారు. కాలనీలో పెరుగు గుడ్ల వాడకం మూడొంతులు పడిపోయింది- నెయ్యి పేరు వింటేనే పారిపోతున్నారు కొంతమంది.

మరుసటి వారంలో ఇంకో బాంబు పేల్చాడు డాక్టరు.

కాఫీలు, టీలు తక్షణమే మానివేయాల్సిందేనని-

వాటివల్ల గ్యాస్, ఎసిడిటీతోపాటు కొవ్వు కూడా పెరిగి రకరకాల వ్యాధులకు దారి తీస్తుందట-

కాలనీ వాళ్ళందరం కాఫీలు, టీలు మానడానికి పదిరోజులు నానా చావూ ఛావాల్సి వచ్చింది. చివరకు అవి మానేయటం చేతకాక రోజు కొక్కసారే తాగే ఏర్పాటు చేసుకున్నాం. దాంతో అందరినీ నీరసం ఆవహించింది. ఆ తరువాతి వారంలో ఇంకో బాంబు పేల్చాడు - డాక్టర్.

"వెంటనే అందరూ ఆహారంలో కాలరీలను తక్కువగా తీసుకోవటం చాలా అవసరం! దాని వల్ల చెడు కొలస్ట్రాల్, రక్తపోటు తగ్గిపోతాయ్. అలాగే మంచి కొలస్ట్రాల్ పెరుగుతుంది.

ఉదాహరణకు షుమారు అయిదువందలు కాలరీలు తగ్గిస్తే కొలెస్ట్రాల్ 120కి తగ్గిపోతుంది. చక్కెర 65కి పడిపోతుంది. బి.పి. నార్మనల్‌కి వచ్చేస్తుంది. బాడీ వెయిట్ కూడా తగ్గిపోతుంది. ఇంకా ముఖ్యమయిన విసయం ఏమిటంటే కేన్సర్ పెరిగే వేగాన్ని ఇది తగ్గించేస్తుంది. నన్నడిగితే వారానికి మూడు రోజులు ఉపవాసం ఉ ఒడండి! సర్వరోగ నివారిణి అంటే ఉపవాసం ఒక్కటే!

ఈ రోజు నేనింత ఆరోగ్యంగా ఉన్నానూ అంటే కారణం ఏమిటి? ఉపవాసాలు! ఛాన్స్ దొరికితే చాలు! ఉపవాసం చేస్తాను-"

అందరూ నీరసంగా తప్పట్లు కొట్టారు.

ఆరోజు నుంచీ కాలనీలో అందరికీ తిండి పడిపోయింది. మనకిష్టమయిన పదార్థం ఏది తిందామన్నా డాక్టర్ గొంతు ఎక్కడినుంచో ఖంగున వినపిస్తోన్నట్లుంది. కొంత మంది మాత్రం ఉపవాసాలు చేయటం మొదలుపెట్టారు.

దాంతో విపరీతమయిన ఆకలి, నీరసం-

ఆ విషయమే డాక్టర్‌తో చెప్పారు నెక్స్ట్ మీటింగ్‌లో-

"ఆకలి వేయటం చాలా మంచి విషయం! మీరిప్పుడిప్పుడే పట్టు సాధిస్తున్నారన్నమాట! ఏ మాత్రం వెనుకంజ వేయకండి! ఆకలి తట్టుకోలేని పరిస్థితి వచ్చినప్పుడల్లా రెండు గ్లాసుల మంచి నీళ్ళు తాగండి! నన్ను చూడండి! ఎప్పుడు భుజానికి వాటర్ బాటిల్ తగిలించుకునే వుంటాను."

ఎవరు ఏమీ మాట్లాడలేదు.

డాక్టర్ ఎంత కన్విన్సింగ్‌గా చెప్తున్నా ఎందుకో అందరికీ అసంతృప్తిగా ఉంది.

"అంతేకాదు! మీరంతా రోజుకి ఆరు కిలోమీటర్ల దూరం వేగంగా నడవాలి! అప్పుడే ఇంతకాలం మీలో పేరుకుపోయిన ఫాట్స్ కరిగిపోయి అద్భుతమయిన ఆరోగ్యంతో నవనవలాడిపోతారు-"

డాక్టర్ వెళ్ళిపోగానే అందరు గొణుక్కోవటం వినిపిస్తూనే ఉంది. "మావల్ల కాదు వాకింగ్" అన్నారు కొంతమంది-

అయితే ఆ గొడవ అక్కడితో ఆగలేదు. కాలనీలోని ఆడాళ్ళందరూ కూడపలుక్కుని డాక్టరుగారి సలహాలన్నింటికీ తిలోదకాలివ్వాలని నిర్ణయించారు. మళ్ళీ కాలనీ మీటింగ్ ఏర్పాటు చేసి దానికి డాక్టరు గారిని ఆహ్వానించాము.

"డాక్టరు గారొచ్చాక మనందరం ఇంత కఠినమయిన నిబంధనలు పాటించడానికి సిద్ధంగా లేమని తెలియజేద్దాం" అంది రాజేశ్వరి.

"అవును. ఉప్పు, కారం, కాయగూరలు లేని భోజనం తినడం మా వల్లకాదు" అంది పద్మావతి గారు.

"ఎప్పుడో ఏవో జబ్బులొస్తాయని జీవితమంతా ఇలాంటి రుచి పచీలేని ఆహారం తినమంటే ఎలా?" అంది జయప్రదాదేవి.

శాయిరామ్ మైకు ముందుకొచ్చాడు.

"అలా తొందరపడకండి. డాక్టరుగారు ఇవన్నీ చిన్నప్పట్నుంచి ఆచరించబట్టే అంత ఆరోగ్యంగా ఉన్నారన్న విషయం మనం ఇప్పుడు గుర్తుంచుకోవాలి. కనుక మనకి కూడా అంత మంచి ఆరోగ్యం కావాలంటే అవన్నీ అవలంబించక తప్పదు మరి."

ఈ లోగా డాక్టరుగారి ప్యూన్ హడావుడిగా సైకిల్‌మీద వచ్చాడక్కడికి.

వాడితో జనార్ధన్, శాయిరామ్ కలసి చాలసేపు ఏదో విషయం మాట్లాడి మైకు దగ్గరకొచ్చాడు. మళ్ళీ.

"సోదర సోదరీమణులారా! మీకో దుర్వార్త తెలియజేయడానికి ఎంతో విచారిస్తున్నాను. మన కాలనీ డాక్టరు గారు ఇవాళ మధ్యాహ్నం పౌష్టికాహార లోపంవల్ల, హఠాత్తుగా కొలాప్స్ అయి శాశ్వతంగా మనల్ని వదిలిపోయారట. కనుక మనందరం ఓ నిముషం పాటు లేచి నిలబడి ఆయన ఆత్మకు శాంతి కలగటం కోసం మౌనం పాటిద్దాం-"

అంతా లేచి మౌనం పాటించారు ఎంతో శ్రద్ధతో.

ఆతరువాత పెద్ద ఎత్తున కోలాహలం చెలరేగింది.

"ఇంకానయం- ఇంకొన్నాళ్ళు ఆయన చెప్పినట్లు చేస్తే మనమూ అలాగే ఎగిరిపోయేవాళ్ళం-"

అంటోందొకావిడ.